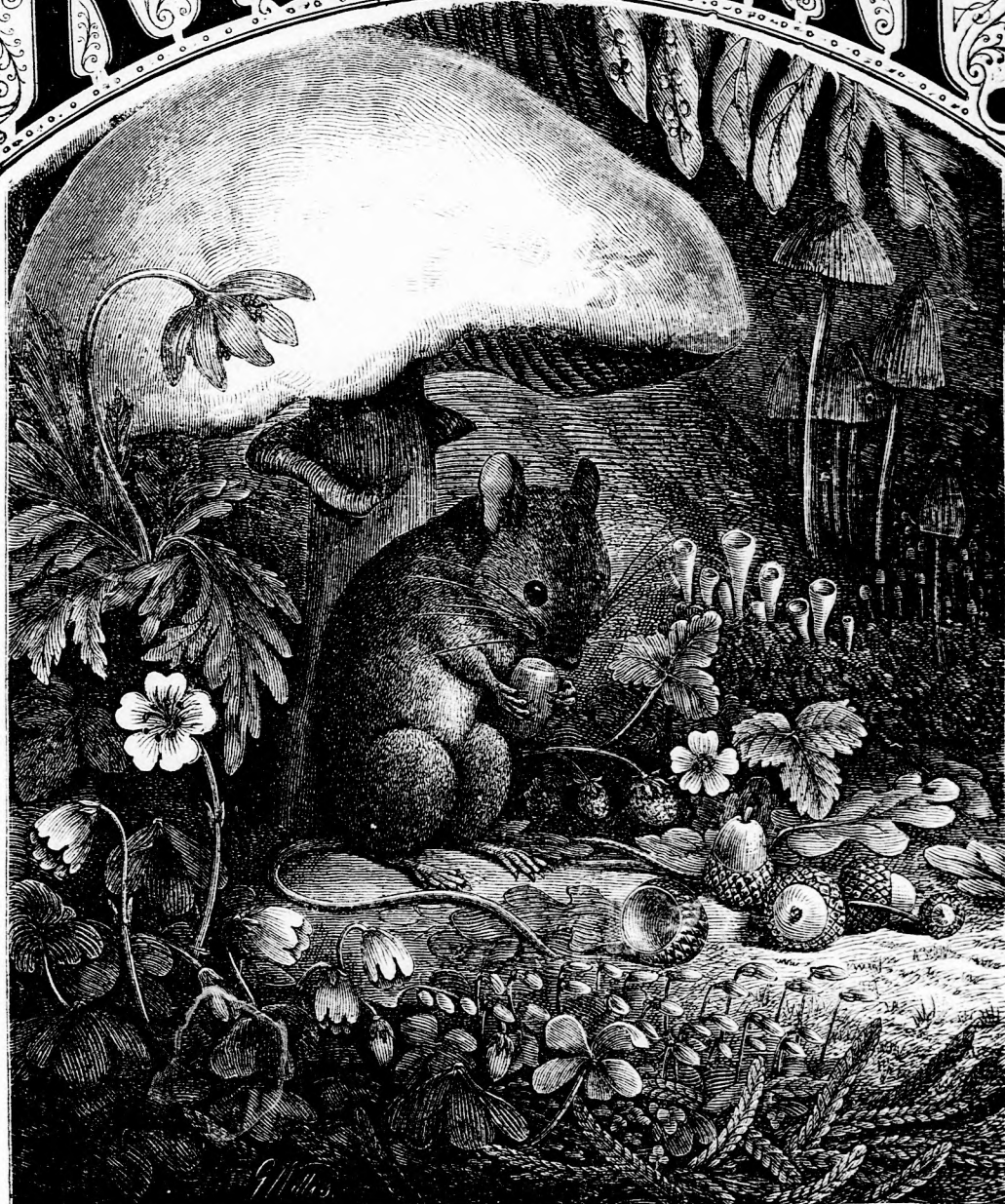

KIS HATAP

EGÉRKE AZ ERDŐBEN. (lásd 299. l.)

BERTI ÉS BERTA.

TIZENKILENCZEDIK FEJEZET.

Szerencsés hazatérés.

(Vége.)

OKÁIG nézegette a tegnapi szerencsétlen esemény színhelyét, különösen az ablakot, melyből a kis leány leugrott, hogy a gyermekeket megmentse; az ablak most is nyitva volt, a fának néhány ága le volt törve s a rózsabokrok a fal alatt összetaposva; — ezeket nézte, midőn egyszerre meglepetve a bokor aljára tapadtak szemei. Mi az, a mi ott ül, összezsugorodva? Egy kis leányka, sápadtan, dideregve, éhségtől bágyadtan s betegen a hideg éjjeli levegőtől, — Bertácska volt!

Berki ur odaugrott és gyöngéden karjaiba emelte a kis leányt; eleinte mozdulatlan volt a gyermek, mintha nem is élne, de lassanként magához tért, félig fölnyitá szemeit s szakadozott hangon mondá: Hagyjon aludnom, gonosz cigányasszony! Hagyjon aludnom!

Ezzel ismét bezárta szemeit s ájultan feküdt Berki ur karjain; ez nem sokáig késett, hanem bevitte a kis fekete leányt a házba, hol csakhamar mozgásba jött minden, meleg levest, tejecskét adtak a betegnek s aztán lefektették Nelli

kisasszony ágyába. De bármennyire gondját viselték, Bertácska óráról-órára rosszabbul lett. Nagy lázba esett, elvesztette eszméletét, félrebeszélte, Bertit meg a Caesar kutyácskát, majd édes anyját hivogatta, majd ismét kiáltozott, hogy azt a gonosz cigány boszorkányt ne ereszszék hozzá.

A házi ur és a házi asszony ezen idő alatt felváltva ápolták a kis beteget, ki megmentője volt az ő gyermekeiknek; egy kis királynénak sem lehetett volna jobb dolga és Berta lassanként jobban is lett annyira, hogy visszanyerte eszméletét; de nagyon elgyengült s mozdulni alig birt ágyában. Anna, Nelli és Katicza ekkor engedélyt nyertek, hogy meglátogassák a beteget; de beszélni nem volt szabad, mert ez megerőltette volna Bertácskát. A szobában, melyben feküdt, majdnem egészen sötét volt, mert a függönyöket lebecsáták, nehogy a napfény sértse a beteg szemeit. Hanem a kis Katicza minden áron látni akarta a kis cigányleányt s egy percze félrehuzta a függönyt; de alig hogy azután az ágyra tekintett, csodálkozva és kiabálva szaladt ki.

„Mama! mama! a kis cigányleány egészen fehér lett! Ki mosta le róla a fekete bőrt?”

„Bolond vagy, Katiczám!” szolt a mama. „Menj játszani!”

De azért mégis kíváncsi volt a derék asszony s bement a beteghez,

félre-
csodál-
Katic-
tegség-
hogy
szület-
gének-
ekkor-
melyly-
feketé-
mét s
göndö-
minth-
asszon-
nem l-
záson-
kivüli-
tácska-
dogat-
asszon-
töle,
mond-

B-
rek,
Elbes-
nem v-
hogy
Caesa-
hogy
asszon-
nál t-
nevét
mond-
minde-
Bertá-
szen
jához
I-
ból ö-

félrevonta a függönyöket és nagy esodálkozására látta, hogy a kis Katiczának igaza volt. A nagy betegség annyira megrázta Bertácskát, hogy minden izében majdnem újjászületett, midőn az orvos ügyességének sikerült őt meggyógyítani; és ekkor elvesztette hatását azon szer is, melylyel a gonosz cigányasszony őt feketére kente volt. Arca most ismét szép fehér volt, haja aranyos göndör fürtökben omlott vállaira, — mintha kieserélték volna. A házi asszony rögtön hívatta férjét s ez nem kevésbé esodálkozott a változáson. Látták, hogy itt valami rendkívüli dolog történt s mert Bertácska még most is mindig azt mondogatá, hogy azt a gonosz cigányasszonyt ne bocsássák be, kérdezték tőle, hogy hát mi történt vele, mondja el szépen.

Berta látta, hogy ezek jó emberek, hogy nem kell félnie semmitől. Elbeszélte tehát az egészet, hogy ő nem volt soha cigányleány, elmondta, hogy mentek Bertivel a czirkusba Caesart nézni, hogy tévedtek el, hogy vezette őket félre egy gonosz asszony, ki aztán Bertácskát magánál tartotta. A házi ur kikérdezte nevét, anyja lakását s aztán azt mondta, hogy most már nem sokára minden rendben lesz, csak fekdjék Bertácska nyugodtan, majd ha egészen fölgyógyul, visszaviszik mamájához.

Bertácska majd kiugrott az ágyból örömeben, aztán ismét lefeküdt

s a hosszas beszélgetéstől fáradtan elaludt. Oly jó izüen aludt, hogy fel sem ébredt másnap reggelig. Ekkor megerősödöttnek érzé magát s szabad volt fölkelnie; Nelli ruhái épen illettek Bertácskának s így szépen felöltözve járkált a szobákban. De nem látta sehoh a jó házi urat, ki neki azt ígerte, hogy hazaviszi. Szomoruan kérdezősködött utána s azt felelték, hogy elutazott, de majd hazatér.

Ilyképen elmúlt néhány nap s Bertácska már a kertbe is kísétált rövid időre. Egy ily sétából visszatérve, ismét kérdezősködött, hol van az a jó bácsi, ki őt anyjához visszavinni ígerte?

„Itt vagyok, kedves leányom,“ szolt a jó házi ur. „Hát szeretnéd már látni mamádat? No's, hát menjünk. De messzire kell ám sétálnunk.“

„Oh! akkor hát nem fogom látni!“ szolt Bertácska szomoruan, „mert még nagyon gyenge vagyok, nem bírok sokat gyalogolni.“

„No, hát majd elviszlek én káromon. Képzeld, hogy ha egyszer körülsétáljuk e szobát, — így ni, — — akkor a fele utat megtettük; és most körülsétáljuk még egyszer, így ni, — — és ott vagyunk mamádnál.“

Berta csak bámult e szavakra, nem tudta mire magyarázni a tréfát; de a mint másodsor körülsétáltak a szobán, hirtelen megnyilt az ajtó és ki lépett be! — édes anyja és

Berti, kiket a jó házi ur sietve értesített és maga hozott el a nagy városból.

Mondanom sem kell, milyen nagy öröm és ujjongás támadt, beleltelt egy óra, míg kissé lecsillapultak és ekkor Bertácskának még egyszer el kellett mondania mindazt, a mi történt vele, mióta ama szerencsétlen éjszakán eltévedt testvérétől.

Néhány napig, míg Bertácska teljesen fölépült, ott mulattak s

aztán boldogan és jó kedvvel indultak hazafelé. Berta szorgosan kérdezősködött a jó Ambrus bácsi és a Caesar után s előre örült a viszontlátásnak. Majd este lett, mire a városba házuk elé értek. Az első, aki eléjük szaladt, az Caesar volt; a derék okos állat vig ugrándozással fejezte ki örömét s aztán gyorsan sietett a házba. mintha valakinek hirt akarna vinni. Siettek utána s azt hitték, hogy a jó öreg bácsi

CAESAR.

várja őket. Az öreg ur várta is a folyósón, de miután Bertácskát összevissza csókolta, még mindig valami titkos öröm látszott sugárzani arcán. Sirt is, nevetett is és végre megszólalt Póli asszonyhoz:

„Asszonyom! Gyerekek! Egy

nagy öröm várja itthon — meg nem állhatom, hogy el ne áruljam, készüljenek a legnagyobb, legédesebb meglepetésre.“

A gyerekek anyjukkal együtt egy perczig bámultak, de anyjuk hirtelen felkiáltott:

BERTÁCSKA.

„Istenem! Talán — talán férjem visszatért! Róbert! Róbert!”

E pillanatban megnyílt a szoba ajtaja s a küszöbön megjelent egy naptól barnult szép férfi. Róbert volt, ki épen az alatt ért haza, míg neje oda volt Bertáért. Képzzelhetni, milyen ujjongás volt, a gyerekek bele kapaszkodtak atyjok nyakába s órahosszat ölelgették s Róbertnek is volt öröme két szép gyermekében. Az öreg urra sem haragudott már senki, ott tartották őt is, Caesart is vacsorára, mely alatt alig tudtak hová lenni jó kedvökben. Caesar is tudni látszott, hogy most már minden rendben van, mert vacsora után az öreg ur parancsára oly ügyesen végezte mesterségét, mint azelőtt sohasem. Csak későn tudták magukat rászánni, hogy nyugalomra térjenek s mondhatom, hogy boldog álmaik valának mindnyájuknak.

Sokat mondhatnék még Bertiről és Bertáról, a derék Róbertről és nejéről, a jó öreg bácsiról és tudós Caesar kutyájáról, — de már is hosszúra nyúlt történetem s így csak annyit teszek még hozzá, hogy azután boldogul éltek sokáig és élnek még maig is, — ha meg nem haltak.

GERGELY JELSZAVA.

Minapában irtunk Gergely komáról, kit az egész helység szeretett jó kedélyeért és szivességeért, mert jó és balsorsban egyaránt megtar-

totta jelszavát, mely abból állott, hogy „jó szerivel többre jutunk.” Csakhogy ezt könnyebb mondani, mint megtartani, s maga Gergely több példát mondott, midőn nehéz megpróbáltatásokon kellett gyermekkorában átesnie.

Igy például, egy reggel iskolába indult és palatábláján szép rendben sorakozott egy egész sereg szám, mert Gergely jó tanuló volt és a feladott számtani leczkét gondosan elkészítette. A mint ekként nyugodtan megy, utána sompolyog egyik iskolatársa, Gyuricza, kezében egy darab nedves ronggyal s hirtelen Gergelyre kiált:

„Ejnye, de piszkos a palatáblád,” és egy pillanat alatt letörölte róla a szépen odairt számtani feladványt, aztán elszaladt. Gergely nem épen mulatságos dolognak találta azt; már nem volt ideje újból elkészítenie a feladványt, ha pedig e nélkül lép a tanító elé, büntetést kap. Nem volt tehát más hátra, mint megmondani az igazat; de Gergely sokkal jobbszivű volt, hogysen bosszút kívánt volna, kérte tehát a tanítót, hogy ne büntesse meg Gyurit.

„Az nem lehet,” szölt a tanító, „büntetést kell kapnia, de mivel te megbocsátsz neki, hát nem fogom becsukatni, csak egy kis leczkét adok neki.”

És feladott Gyuri urfinak délutánra egy olyan számadást, hogy a szegény fiu csak úgy kékült-zöldült a tengernyi szám láttára. Sirt, duz-

zogott Gyuricza, mikor hazament s eleinte fogadkozott, hogy biz ő nem csinálja azt a nehéz számadást; de aztán mégis nekifogott, mert tudta, hogy a tanító nem érti a tréfát ilyenekben s ha a feladvány délutánra nem lesz kész, — no akkor aztán drága dolog lesz. Kinlódott tehát Gyuricza, közben sirt is egy-egy darabig s a munka sehogysem ment előre. Egyszerre kopognak az ajtón s belép — Gergely.

„Eljöttem hozzád, Gyuri,“ szolt Gergely, „mert tudom, hogy igen nehéz feladványt kaptál; hátha segítenék egy kissé?“

Gyuri egészen elbámult Gergely jószágán; közös erővel nekifogtak a munkának s a mi olyan nehéznek látszott, az most egy rövid félóra alatt elkészült. Mikor készen voltak, Gyuri hálásan fogott kezét pajtásával és szolt:

„Bocsáss meg, Gergely, hogy oly rossz voltam ma reggel irányodban; nem teszem többé sem veled, sem mással.“

És e naptól fogva jó barátok lettek és maradtak késő vénségökig, gyakran kisegítve és vigasztalva egymást a bajban.

Másszor meg, épen vasárnapi napon, néhány krajczárt kapott anyjától, hogy gyümölcsöt vegyen magának ozsonnára. Az utcásarkon szokott üldögélni egy szegény asszony, kinek otthon két beteg gyermeke volt s ki gyümölcsárulásból tengette

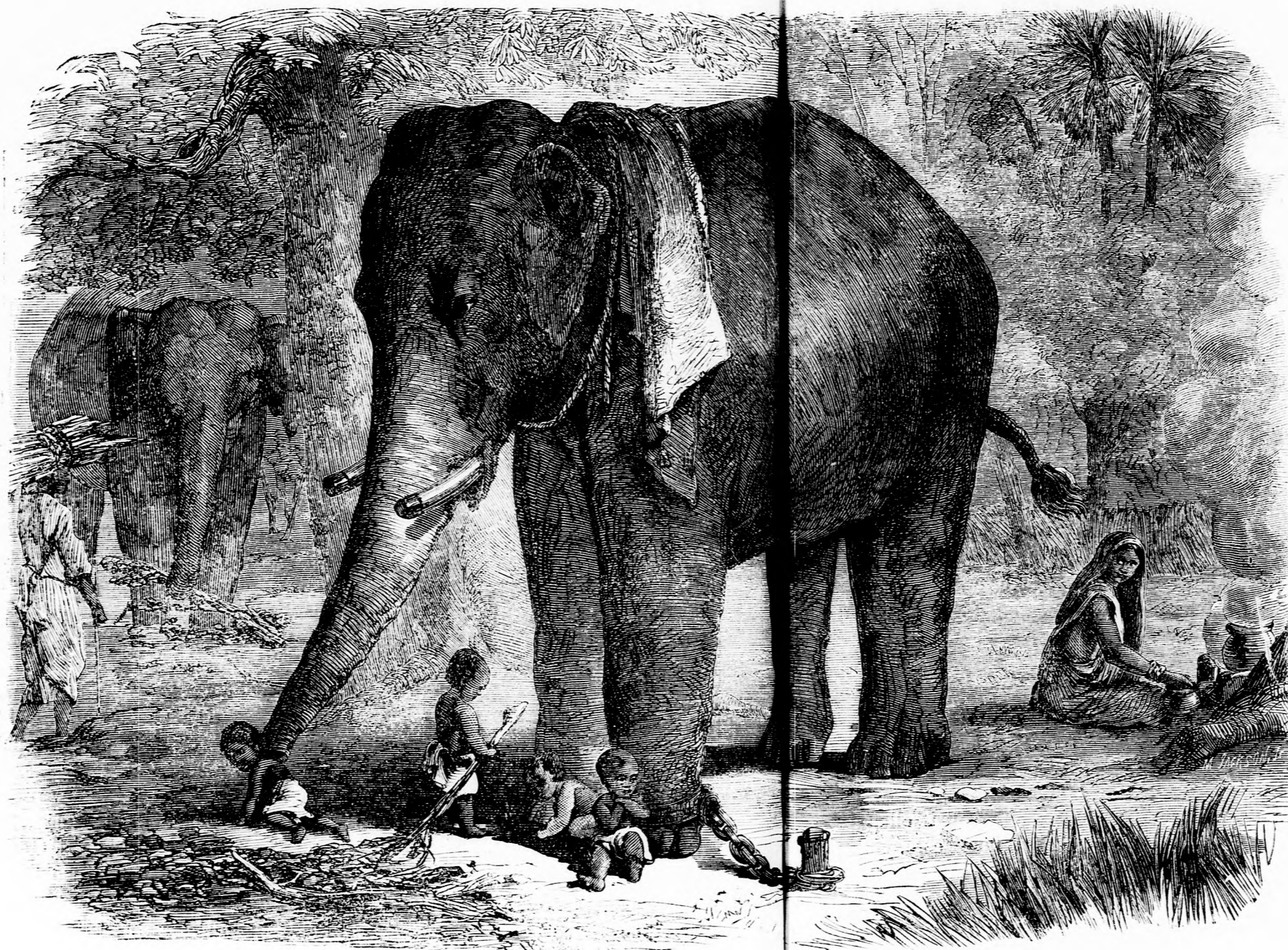
életét. Gergely épen át akarta venni a gyümölcsöt és odaadni érte a pénzt midőn két pajkos suhancz odarohan, elkapja a gyümölcsöt, a többit, a mi még a kosárban volt, felfordítja és sebesen elszalad. A szegény asszony úgy megijedt, hogy nem is tudta, mit csináljon. Ha a fiukat üldözi, azalatt az utcán szétszórt gyümölcsöt a szekerek összetapossák; ha pedig futni engedi a fiukat, kárba vesz, amit azok elvettek.

„Oh az istentelenek! Így megkárosítani egy szegény asszonyt!“ siránkozott a szegény nő. „Mintha csak beteg gyermekem szájából vették volna ki az ételt!“

„No, vigasztalódjék, Mártha néni,“ szolt Gergely és szaporán segített neki összeszedni az utcán szétgördült gyümölcsöt, úgy, hogy egy darab sem hiányzott. „Hogy ne legyen kára, itt van a pénz azért, amit azok a fiuk elvettek, nekem nem kell érte semmi.“

Ezzel odaadta a pénzt és gyorsan távozott; de azt még látta és hallotta, hogy a szegény asszony könnyes szemekkel mondott hálát és az ég áldását kérte a derék fiura, ki oly jó szívet mutatott a szegények iránt.

Otthon, midőn elmondá a történeteket, apja megdicsérte s Gergely ritkán érezte magát olyan boldognak, mint ekkor, midőn egy szegény nő kárát pótolhatta.

AZ ELEFÁNT MINT DAJKA.

A szárazföld legnagyobb állata, az elefánt, egyike a legszelidíthetőbbeknek is és sokféle szolgálatot végez urának, az embernek. Az őskorban hadi ezélokra használták, tornyot raktak hátára s 25—30 katona ült reá: Chinában eke elé fogják és szántanak vele, mint náluuk a lóval vagy ökörrel. Siamban bakónak használják; ott tudniillik a halálra ítéltet nem akasztják föl, nem is fejezik le, hanem fejét szétapostatják egy elefánttal. Teherhordásra, utazásra menderült szolgál, sőt Indiában gyakran szolgál mint, — dajka is. A bizony, valóságos dajka. A mamának valami dolga van, mos, főz, stb. s nem ér reá, hogy a gyerekekre vigyázzon: rábizza az elefántra. Az elefántot odalánczolják egy czövekhez s a gyerekeket elébe teszik. És az óriási állat oly hiven és gyöngéden örködik, mint a legjobb dada. Ha valamelyik kis vitéz szökni akar, az elefánt utána nyul orrmányával és vissza huzza gyöngéden, meg nem sértve a gyermeket. És a kicsinyek sem félnek tőle, hanem bujkálnak, játszanak vastag lábai között, mintha csak néhány vastag fa alatt volnának

RÉPA URFI ÉS KALARABÉ
KISASSZONY.

— Mese. —

DAJDANÁBAN, nagyon régen, midőn a mese szerint még tündérek jártak a földön s állatok és növények beszélni tudtak, volt egy embernek gyönyörű gyümölcsös és zöldséges kertje, melyben répa, retek, kalarabé, burgonya és más hasznos növény termett, közben-közben azonban néhány csoport szép rózsató is diszelgett.

Egy nyári reggel a kert gazdája korán kiment a kertbe s nagy csodálkozására egész forradalmat talált a növények közt; a répa, retek, kalarabé s egyéb efféle rokonság szörnyű izgatottságban volt, lármázott és zajongott, úgy hogy még a szelíd méhekre és pillangókra is, melyek a kertben szállingóztak, elragadt a lázadás. A spenót és saláta és petrezselyem is rettenetesen dühösködtek és éljeneztek répa urfi és kalarabé kisasszony beszédét, mert e kettő volt a főkolompos.

„Lássátok, barátaim,“ így szólt a répa, „milyen egészen más sorsa van például a tulipánnak, mint nekünk! A tulipán növést gondos figyelemmel kísérik s mikor már kivirított, büszkén mutatják a látogatóknak; így van a rózsá is; ha kinyílott, leszakítják, szép virágtar-

tóba teszik s ott pompázik aztán a teremben; vagy pedig egy-egy szép hölgy a hajába tűzi és úgy bámulja mindenki. Milyen szép élet ez! És mi ehhez képest a mi sorsunk!“

„Ugy van!“ szólt közbe gyorsan pergő nyelvvvel kalarabé kisasszony. „Például bennünket szegény kalarabékat, midőn már kissé kövéredünk s örülni kezdünk gömbölyűségünknek, durván kiszakítanak a földből, bedobnak egy nagy kosárba s aztán a konyhába visznek, hol a szakács kegyetlenül lehámozza bőrünket, összeaprit és puhára főz! Juj! Rettenetes!“

„Épen ez az én sorsom is, csak hogy az én bőrömet nem hámozzák, hanem levakarják, a mi még rettenetesebb!“ szólt répa urfi.

„Nekem azonkívül még szememet is kiszedik,“ panaszkodék a burgonya.

„Engem pedig egészen apróra aprítanak, úgy hogy soha sem szedhetem össze magamat,“ szólt a hagyma.

„Engem pedig forró vízzel forráznak le és pépformát csinálnak belőlem,“ siránkozóék a spenót.

„Uraim és hölgyeim,“ kiáltott répa urfi, „mindegyikünknek nagy panasa van mostani sorsa ellen és egyetértünk abban, hogy ez így nem maradhat tovább.“

„Nem bizony!“ kiálta mind.

„Mi kívánni fogjuk a gazdától, hogy velünk is úgy bánjon, mint a virágokkal,“ kiáltott kalarabé kis-

asszony,
edénybe
remben.

„Ugy
kiálták

Igy
s mind
van,“ g
meglátj
tetszeni

És
meg a
konyhá
szobát
érkezet
tag ka
tetején
és a
nyája
hogy
hane m
rózsát

A
gyon
a szob
hanöve

„I
egy ö
bolond
minke
bizony
magul
de ne
diszitr
inkáb
kövér
pité
pedig
lát s

asszony. Beműnket is tegyen szép edénybe és helyezzen el a vendégteremben.

„Ugy van, ezt fogjuk kívánni,“ kiálták mindnyájan.

Igy okoskodtak és panaszkodtak s mindezt meghallotta a gazda. „Jól van,“ gondolá, „megpróbáljuk, majd meglátjuk, hogy fog nektek a csere tetszeni.“

És másnap a répát és kalarábét, meg a spenótot és salátát nem a konyhába viteté, hanem a vendégszobát díszíteté föl velök. mert épen érkezett több vendég. A kövér, vastag kalarabé egy magas virágedény tetején lüszkélkedett, mellette a répa és a saláta s a többiek, mindnyájan nagyon megelégedve azzal, hogy most már nem főzik meg őket, hanem megbánulják, mint eddig a rózsát és tulipánt s a többi virágokat.

A vendégek összegyűltek s nagyon ellánultak, a mint körülnéztek a szobában, mely virág helyett konyhanövénnyel volt díszítve.

„E jnye, kedves öcsém,“ szolt egy öreg ur a házi gazdához, „nagyon bolond gondolatod volt, vagy talán minket akarsz lobortóssá tartani? Ezek bizonyára igen hasznos növények a maguk helyén, ebédnél az asztalra, de nem kellene csak a szemnek mint díszítő ények. Ha nem lehet megenni, inkább kidobjuk,“ s ezzel fogta a kövér kalarabé kisasszonyt és kiröpteté az ablakon át az udvarra, utána pedig a répa urfit, a spinótot, a salátát s az egész zöldséges társaságot.

Másnap reggel, midőn a gazda ismét a kertbe ment, csak halk sugást-bugást hallott a tegnapi oly lármás növények közt, mintha sirtak és panaszkodtak volna. Végre megszólalt egy öreg káposztafő:

„Megérdemeltétek, a mit kaptatok. Legalább megtanuljátok belőle, hogy senki se akarjon oly helyet elfoglalni, melyre a természetől hivtatva nincs. A maga körében mindenki hasznos lehet, de ha ebből kilép, csak nevetségessé válik.“

EGÉRKE AZ ERDŐBEN.

(Képpel a czimlapon.)

A kis egér erdőn él
Semmi unal nem cserél
Nem hall nyáut s nyivákolást
S semmiféle nyávogást.

Nem szorul a rossz vajra
És avas szalonnára
Az erdőben napon át
Nem érzi semmi hiját.

Virágok közt üldögél
Jó szin pázsiton henyél
Makk édes eledele,
Táplálója, mindene.

Nincsen gondja, mert a makk
Hull, ha ágak rázkodnak,
Odagurul eléje,
Egyet ugrik, elérte.

Mind ennél még többet ér
Hogy itt biztonságban él,
Mert azt hiszi, jól tudja,
Ide nem jó a cicza.

TÖRPE ÉS BOHÓCZ. (lá-4 302. 1)

AZ ELSŐ SÉTA. (lásd 302. l.)

TÖRPÉK ÉS BOHÓCZOK A RÉGI KORBAN.

(Képpel a 300 l.)

A mult századokban, midőn a nagy urak még megerősített várakban laktak tömérdek szolganéppel és katonákkal, majdnem mindegyiknek volt egy udvari bohóca és törpeje, kiknek feladata volt a vár urát mulattatni, vagy a vár többi lakosait felvidítani, mint p. o. mai képzőművészen látható, hol a törpe erővel nagyobb akar lenni, mint az egyik apród s a bohóc összeméri őket és ítél stb.

A bohócok és törpék a lehető legtarkább ruhát kapták, mindenféle színek-ből összevegyítve, csörgő sapkát tettek fejükre, úgy hogy már pusztán látásukra is nevetni kellett. De azért volt köztök sok derék és áldozatra kész ember is, mint a következő kis történet bizonyítja.

Egy hatalmas várur egyszer olyan betegségbe esett, melyből az orvosok állítása szerint csak úgy gyógyulhatott meg, ha valamitől nagyon megijed; legyszerűbbnek gondolták e célra, ha egyszer letaszítják a vár körül levő és vízzel teli, roppant mély árokba, ettől bizony halálra ijedhetett. A terv megvolt, de senki sem akarta magára vállalni végrehajtását, mert féltek a hatalmas ur haragjától.

Végre előlépett a törpe, ki nagyon ragaszkodott urához és kész volt mindenre, hogy gazdáját meggyógyítsa. Miután az orvosok biztosították a terv jó hatásáról, a törpe titkon gazdája után sompolygott, a mint ez a vár bástyáin sétált s innen hirtelen letaszítá az árokba. A furesa orvosság csakugyan használt, a hatalmas várur meggyógyult, de aztán meg akarta büntetni azt a vakmerőt, ki őt az árokba taszítá. Megtudta, hogy a törpe tette; ezt tehát halálra ítélte. Az orvosok ekkor megvallották a várunak, hogy az ő tanácsukra és csak ura javáért

tette azt a törpe. A várur tehát megkegyelmezett, de azt akarta, hogy most már a törpe is ijedjen meg egy kissé; megparancsolta tehát, hogy vigyék ki a vesztő helyre, kössék be szemét és érintsék nyakát a pallossal, aztán bocsássák ismét szabadon. Ugy is tettek, csak hogy a mi a várurat meggyógyította, az a szegény törpének életébe került; mert midőn szeméről levették a kendőt s mondták hogy keljen föl, csak tréfa volt. — a törpe nem mozlult; úgy megijedt szegény, hogy belehalt.

AZ ELSŐ SÉTA.

(Képpel a 301. l.)

„Egy kettő, kis baba,
Szól nyájasan a mama,
Mégfogja a két kezét
S a kis baba nagyot lép.

Ugy magában nem járja,
Nem bírja lábteskája
„Lissan, lissan, tovább érsz
Kis baba, ha kitesit lépsz.”

A kis legény próbálja
Anyja kezét megfogja
Emelgeti kis lábát
Huzza, vonja mamáját.

Néha aztán megesik,
Hogy a kezét elveszi,
Sétálni úgy szeretne
De nem bírja ereje.

Inog, hajlik, mozog is
Már-már fél, hogy elesik,
De anyja gondos karja
A kis legényt feltartja.

Ismét indul, újra megy
Nagy kényesen lépeget,
Emelgeti kis lábát
Igy halad tovább-tovább.

Jó
Mi
S
Ha

A
Ug
Mi
Lé

„N
A
„E
Hi

A
Ho
Me
To

A

Egyke
Fogad
Egy v
Kapha

Jött a
Zúgot
A köp
És a

Elébb
Ijedte
De a
Szorít

Mosol
S hő
Megin
És a

Lassa
A m

Jó anyja vigyáz rája
Mint az őrző angyalka,
S úgy megőrül magába,
Ha jól megy a sétája.

A szobát véges-végig
Ugyancsak méregetik,
Mindig mindig bátrabban
Lép s a végén már toppan.

„No még egyet kis baba,“
A jó mama biztatja,
„Egyet, kettőt, így, ni ni,
Hisz már jól tudsz sétálni.“

A szobának legvégén,
Hogy kifáradt a legény,
Megesókolja mamája,
Tovább nem tart sétája.

A SZÉL ÉS NAP.

— Gyulai Pál —

Egykor regen szél úrfival
Fogadott az öreg nap:
Egy vándor köpenyét melyik
Kaphatná le hamarább.

Jött a szél s magát felfíván,
Zúgott-búgott, mint csak tudta,
A köpenyt úgy húzta, fúttá.
És a vándor mit csinál?

Előbb ugyan félelmében
Ijedten kap fűhöz, fához.
De a köpenyt majd a vállhoz
Szoritgatja s odébb áll.

Mosolyog a jó öreg nap,
S hő sugárral fényes-szépen
Megindul a tiszta égen.
És a vándor mit csinál?

Lassabban megy, meg is izzad,
A meleget alig állja,

Majd a köpenyt földhöz vágja,
S hogy pihenjen, rajt' meáll.

Egykor régen így nyéré meg
Szél úrfit az öreg nap:
Többet észszel, mint erővel,
Így közel, úgy hamarabb.

KÖZMONDÁS.

Ártatlanság fényes paizs.
Megóv, megvéd és ékit is.

EGY KIS GONDOLAT.

A most uralkodó orosz császár egy-
szer, midőn még kis fiu volt, sétán volt
apjával, az ekkor uralkodott ezárral s
látta, hogy néhány jobbágygyal, kik egy
mezőn dolgoznak, mily kegyetlenül bánik
felügyelőjük. A trónörökös hosszan nézte
ezt s nagyon elkomolyodott.

„Min gondolkozol oly nagyon,“ kérdé
atyja nyájasan.

„Arra gondoltam épen, hogy mihelyt
császár leszek, felszabadítom a jobbágyo-
kat.“

Az öreg császár meglepetve hallá e
szavakat s pillanatnyi csend után kérdé:

„Ki sugta neked ezen eszmét?“

„A szentírás,“ felelt a kis herceg.
„mert abban olvastam, hogy az emberek
mind egyenlők és testvérek legyenek s
nem illő, hogy egyik gyötörje a másikat.“

Az öreg császár nem folytatta to-
vább a beszédet, gondolván, hogy a kis
fiu is majd elfeledi. De nem feledte el.
sőt mindig jobban megérlelődött benne
és oly szilárd elhatározássá nőtt, hogy
mikor végre atyja halála után csakugyan
trónra lépett, legelső tette volt, hogy a
jobbágytáborát egész birodalmában meg-
szüntette s így sok millió szerencsétlen
rabszolgát szabad emberré tett.

Ez derék egy kis gondolat volt.
nemde kis olvasóim?

IRJATOK NEKEM SZÖVEGET E KÉPEKHEZ. F. B.

Pest-bécsi irodalmi és művészeti intézet Deutsch testvérek. Felelős szerkesztő: Forgó bácsi.
Ára negyedévre 1 ft.

☞ Megjelenik hetenkint egyszer 16 oldalon. ☜